

IDEEA NAȚIONALĂ

Director: N. N. MANOLESCU

LINIA FERATĂ BRAȘOV-PUZĂU

Am arătat, în numărul precedent, marea greșală ce se comite de conducerea căilor ferate prin întârzierea, sau poate chiar abandonarea, construirii liniei ferate Brașov-Buzău, în timp ce se plănuiește noi legături de comunicație între Yugoslavia și România, pentru care urmează să se cheltuiască miliarde.

Importanța liniei ferate Brașov-Buzău este însă prea mare, pentru ca să nu insistăm asupra acestei chestiuni, ce ilustrează lipsa de înțelegere a realităților românești din partea celor ce se simt chemați să conducă această țară.

Utilitatea liniei ferate Brașov-Buzău trebuie privită dintr'un întreg punct de vedere :

1. al economiei românești.
2. al apărării naționale.
3. al economiei județelor Brașov și Buzău.

Ne vom ocupa în acest articol, de utilitatea liniei ferate Brașov-Buzău privită prin prisma nevoilor economiei românești.

Se susține pe drept, cuvânt că una din cauzele crizei economice europene o constituie ruperea echilibrului economic dinaintea de războiu, datorită descompunerii vechilor unități politico-economice, ca fostul imperiu austro-ungar, etc.

Noile așezări politice nu au reușit — cum e și cazul României — să-și stabilească un echilibru economic interior, făcând din economia variată a diverselor provincii, o unitate economică desăvârșită încheiată.

Cauza de căpetenie a acestor stări de lucruri la noi, o constituie faptul că nu există o rețea de căi de comunicație între provinciile statului român, corespunzătoare noii sale structuri economice. Rețelele de cale ferată ale noilor provincii constituite înainte de unire, așteptau să satisfacă comunicațiile dintre aceste provincii și centrele economice ale statelor cărora ele aparțineau politiceste.

De aceea, în raport cu interesele economiei românești, sistemul de cale ferată al noilor provincii are un caracter centrifug, nu centripet cum ar trebui să fie.

Prima chestiune care trebuia să ne preocupe după unire, era aceea ca unirea politică să-i urmeze unirea

economică; iar aceasta nu se putea realiza decât prin crearea de schimburi între provincii, sau intensificarea lor acolo unde existau deja.

Mijlocul cel mai simplu și mai eficient, în acest scop, îl constituie fără îndoială noile artere de comunicație. În special, acelea dintre Ardeal și vechiul Regat, care au rămas și până astăzi cu vechile legături feroviare dinainte de unire.

Mai este de mirare că economia, generală ca și cea locală lăncezește, când sub aspectul legăturilor de comunicație am rămas tot neuniți?

Acest adevăr constituie o scădere pentru politica economică a statului român, care nu a lăsat nimic pentru ca să intensifice schimburile de mărfuri dintre provincii.

Cea mai importantă legătură, ce urmă să se realizeze între Ardeal și Vechiul Regat, trebuia să fie linia ferată Buzău-Brașov.

Pentru înflorirea comerțului trebuie să existe mijloace de comunicație eficiente și cât mai directe.

Scurgerea produselor din Ardeal spre partea sud-estică a țării, cu porturile Brăila, Galați și Constanța — deci și pentru export — nu se poate face în condițiuni optime, ca celebritate și cost, decât prin proiectata linie ferată Brașov-Buzău. La fel trimiterile produselor din această regiune a țării spre Ardeal, tot pe aici își are drumul său firesc, mai direct și deci mai economic.

De aceea, înainte de a ne gândi la intensificarea legăturilor economice cu vecinii, trebuie să procedăm la intensificarea legăturilor din tre provincii. Ardealul nu are, după stăruia lui de la unire, o legătură directă cu principalele porturi din țară: Brăila și Galați și cu marea prin Constanța!

Adevărurile politice cele mai elementare sunt ignorate sau disprețuite de oamenii noștri politici. Unirea politică trebuie cimentată de cea economică, și aceasta, prin schimburile de produse pe cari numai mijloacele de transport le poate intensifica.

Marele economist german Fr. List, inspiratorul unității economice a statelor germane prin preconizarea Zollverein-ului, a demonstrat în mod strălucit că realizarea unui sistem unitar

Linia Ferată Brașov-Buzău

o chestiune vitală pentru județul nostru

Odată cu apariția ziarului „Ideea Națională”, se supune din nou atenției opiniei publice și conducătorilor acestei țări, importanta chestiune de a se termina construcția liniei Brașov-Buzău. Grație distinsului director al acestui ziar, s'a arătat documentul interesului superior al țării întregite, pentru această înălțuire.

Comitatează și ca unul ce am depus și în trecut o deosebită preocupare pentru această arteră de comunicație, fiind adânc convins că însoși interesul vital al orașului și județului Buzău dictează concursul continuu al tuturor factorilor determinanți, reînălțându-se cu toată căldura și energia frumoasă așezării a zărilor „Ideea Națională”.

Comerțul, industria, agricultura, viticultura și exploatarea bogăției vâi a Buzăului, ar transforma ca prin minune aspectul și viața orașului și județului nostru. Folosirea ar fi tot atât de mare, sub toate raporturile, și pentru Brașov, Brăila, Galați, Constanța, prin traficul internațional de scurgere a tuturor bogățiilor de la Marea Baltică, la marea Neagră și invers.

Fără cu amănunțime să le arătăm intereselor locale și generale, cheltuielile s'ar acoperi cu mare ușurință. Ca și „Ideea Națională”, termină cu convingerea că interesele superioare, dictează să stabilim legături interioare, înainte de a fi realizată legătura exterioră, cu podul dela Severin.

GOGU ILIESCU

N. R. Primim din partea d-lui Colonel Gogu Iliescu, președintele secțiunii locale a partidului averescan și unul din fruntașii vieții politice și economice buzoene, judiciosul articol de mai sus în legătură cu chestiunea liniei ferate Brașov-Buzău.

Dorim ca începutul făcut de d-l Colonel Gogu Iliescu, să devină un stimulente în plus și pentru alți „factori determinanți” în această chestiune de un interes excepțional pentru orașul și județul nostru și de o însemnătate covârșitoare pentru întreaga viață economică și națională a țării.

Ideea realizării cât mai apropiate a liniei Brașov-Buzău merită să fie dezbătută și aprijinită pe numai de publicațiile și gazetele locale, ci și de marile cotidiane românești din Capitală.

În special, pentru Buzoieni ea ca să devină o preocupare stăruitoare, în direcția căreia să se îndrepte toate energiile constructive.

Pentru o dezbateră cât mai amănunțită a problemei, punem la dispoziție, bucurând, coloanele publicației noastre.

de căi ferate între diversele state germane constituie prima etapă și cea mai importantă în drumul spre realizarea unității germane.

Politica l-am realizat. Să nu fi înțeles oamenii noștri de stat ceapă, cu un secol în urmă, au înălțatul cu alăta strălucire lauritori unității germane?

„IDEEA NAȚIONALĂ”

Pentru adevăr, în contra susceptibilității

de N. N. MANOLESCU

„Adevăr, dar exaltat” tematică

Noi Românii suntem un neam de oameni muncitori, blânzi și cumpătați în viața de toate zilele, dar aprigi și pasionați când e vorba de apărarea drepturilor noastre sfinte.

De obicei comunicativi, sinceri și binevoitori în raporturile cu semenii, Românii ascund mai totdeauna, sub aparențele modestiei sau chiar ale umilinței, o dispoziție mândră și din această cauză devin ușor susceptibili la orice jignire sau nedreptate — fie reală, fie închipuită.

Susceptibilitatea aceasta, firească și îndreptățită, când este controlată de rațiune și bun simț, devine o adevărată infirmitate, un fel de contagiune primejioasă de îndată ce, scăpând din frânele dreptei judecăți, se transformă în amor propriu exagerat, într-o rană morală veșnic nevindecabilă, gata să sângere și să se redeschidă la cea mai ușoară atingere.

Din nefericire, această susceptibilitate bolnăvicioasă — care ne face neșus de lașe iritabili, neîstare de a primi și a examina cu seriozitate, necum o mustrare, dar nici măcar o critică obiectivă nici statul celui cu experiență și uneori nici lauda... vredniciei altuia, — această slăbiciune prin excelență feminină — în care lipsa stăpînirii de sine și insuficiența reflecției mature apar evidente — s'a lăsat, în timpul din urmă, ca o neîncetătoare pacoste națională.

Un mare cârturar al nostru și-a întunecat singur o meritată aureolă prin reputația că nu suferă să fie de altă părere decît dînsul.

Dacă ar ceti aceste rânduri, probabil că nici prin minte nu i-ar trece despre cine-i vorba, fiindcă eimeni n'a avut curajul să-i spună în față adevărul în această privință și... nici în altele.

Dela acest caz de susceptibilitate excesivă, celebru prin raritatea lui la un om de știință, dar care pînă mai acum cîțiva ani era o raritate și prin alte cercuri mai puțin științifice, s'a ajuns astăzi la o generalizare a răului.

Rar este jelul care să primească, fără enervare și cu atenția cuvenită, observațiunile respectuoase ori sugestiile — cit de întemeiate — pe care inferiorul său le-ar face în interesul unei cîm bune funcționări a serviciului.

Dar tot mai mult se răresc din păcate și subalterni care, fără să crîncească ei cu înțelegerea necesară, să asculte critica severă, dar îndreptățită — chiar din partea unui superior ca prestigiu și cu respect de persoana altuia — și să se supună cu voie bună ordinelor sau altor manifestări de autoritate ale șefilor lor.

Am ajuns pînă acolo că nu mai poți face o observație — oricît de blîndă — nici unui elev de liceu, ba nici chiar unui servitor, fără să riști să-l capeți de dușman.

a fi linguiști și laudați — deci mințiți — cu orice preț?

Susceptibilitatea este pricina zavistiei și desbinării dintre personalitățile vieții noastre culturale și publice, din care dacă se întîlnesc trei, cel puțin doi nu-și vorbesc unul altuia decît de politețe. Ea este cauza lipsei de coeziune națională care pulverizează forțele neamului. Ea este origina demagogiei fără scrupule, teribilul narcotic al maseilor, care ne amenință mai rău decît alcoolismul, sifilisul și tuberculoza la un loc.

Susceptibilitatea, nasul de ceară al minții rău înțelese, stigmat al orgoliului steril ce nu admite recunoașterea meritelor altuia — acest defect pe nedrept considerat specific sexului slab — ne-a adormit bărbătescul simț al realităților și ne-a dat prizonieri fără apărare, celor două categorii de paraziți apocaliptici ai neamului: evreii și asociații lor, politicieni.

Văzut-ați politicieni sau evrei care să nu fie veșnic cu zimbeul dragostei făfarnice pe buze și să nu se bată cu pumnii în piept, la orice prilej, de dragul poporului, căruia totuși nu i-au vorbit niciodată din inimă pentru a-l lumina cu poava, dar pe care-l linguesc închinându-i cele mai răsunate oasdale, dîndu-i dreptate de formă, în cele mai nejustificate ori primejioase pretenții și amăgindu-l cu făgăduințe violente, pînă-i fură încrederea și votul?

În lina acestei copilăroase susceptibilități a mulțimei, s'au încaibat și ne istorice energia, nu numai evreii și politicienii, dar întreaga murdărie și minciună a vieții noastre românești, începînd cu fardurile inofensive ale cochetăriei și sfîrșind cu excocheria, prostituția și trădarea de patrie.

Pe susceptibilitatea, care respinge adevărul, ca o mîngie lovită de perete, s'au fixat totuși invidia și anarhia, risipa și lenea, o roarea de răspundere și bolile sociale, în fine deamăp sexual care vîlănuiește tineretul și sapă mormîntul familiei — reazăm al statului și isvor de retrospirație al neamului — cu un cuvînt, tot ce face duce la uscăciunea și moartea sufletelor.

Toată lumea, mic și mare, de sus pînă jos, vrea să fie adulată, aprobată sau cel puțin tolerată și măgulită.

Unde sunt sufletele virile, conștiințele încercate și lucide, care nu numai să accepte să li se vorbească cu sinceritate, dar să prețuiască, după cum se cuvine, acest merit al oamenilor de caracter și să cultive frățetea?

Adevărul, — chiar cînd ne doare — este leacul amar care ne mintue, este bisturiul care, libernd puroul, vindecă hula. O aștune — ca și un individ — dacă nu vrea să se înșele singura și să fie înșelată, dacă tînde să creze ceva durabil și să ajungă la onoare și prosperitate, trebuie să caute cu încredere stîncă lui tare, pentru ca să ciadăscă pe dînsa.

Dar nu ne vom putea apropia de lumina și binefacerile adevărului decît cu o condiție: să ne învingem, mai întîi susceptibilitățile.

CINEMATOGRAF

O, comedia anilor din clasele primare,
Când mîna proiectează pe fundul întunecat
Măștile albe balcanice de clare.
O, simplitate limpeză, spontană, neînșelătoare!
Răsărit în noaptea mîlă cu soarelui tîrziu,
Și totuși, oala găsită, cu printru populară,
Și blînd de desăvîrșită — mai mult pălăjenie,
Și „pînă la urmă” — vînturi de mirare,
Și-a viață suprapusă promisiș pe lung...
Actorul vine de truda în marile năvăliri
Și războiul cîntărilor contaminează sala.
O clipă de uitare subtilă și lăgărată...

In atențiunea d-lui Comandant al Școlii de perfecționare a aviației

După câte știu, există un
ordin al comandamentului
superior al aviației prin care
se interzice formei aviatorilor
militari săbori deasupra
crașelor, uzinelor, sau depo-
zitelor de municiți.
Totuși acest ordin sau nu
mai este în vigoare, fiind
înlocuit printr-o dispozițiune
contrară (căci e greu de
crezut) sau a fost lăsat în de-
nețelare.
În lucru este cert, că nu
se aplică. Dilematismul,
bravă noastră eșarșori, încep
periculoasele lor șboruri, e-
voluind cu preferință deas-
pre orașul nostru și a cră-
gului, lînd de pe la orele 5-6
dimineața până la seara
ore de după amiază șgomol
ul puternic al motorilor nu
mai întrece.

plina noastră satisfacție și
mîndrie, riscurilor inerente
navigării și acrobaticii aeri-
ene.
În adevăr, aceste șboruri
reprezintă un pericol, dar
pericolul privește sănătatea
pașnicilor cetățeni ai Buzău-
lui care sunt așviiți din
cauza șborurilor, că sacrifică
o parte prețioasă din odihna
lor cum și să se rezumneze
a-și loci nervii din cauza
hursului nelămurit al apa-
relor ce evoluează deas-
upra lor.
Dacă acest sacrificiu al
orelor de somn de dimineață
și al stimei de după amiază
poate fi uneori ușor de su-
portat, pentru parte din po-
pulațiune, el nu poate fi în
nici un caz scuzat sau com-
pensat cînd e vorba de co-
pii, de bătrîni, de oameni
surmenați după o muncă in-
tensă și mai cu seamă de
bolnavi — căci din neferi-
cire nu toată lumea se bu-
curea de privilegiul unui or-
ganism robust și sănătos.
Nu mai vorbim de lipo-

O scrisoare-protest

Este vorba de scrisoarea
în limba simplă, dar de o
realitate zguduitoare — a d-lui
Corneliu Zelea Codreanu
deputat, adresată d-lui prim
ministru Vaida-Voevod și
publicată într-un număr re-
cent al ziarului Calendarul.
În adevăr, prigoana con-
dusă de reprezentanții au-
torităților din R. Sărat, con-
tra studenților nevinovați,
face impresia unei orori.
Conducătorul „Găzilor de
Fer”, călăuzit de sugestiile
d-lui prim-ministru — de a
crea ceva „constructiv”, s'a
gîndit în ridicarea unui dig
pe malul raului Buzău, la
Vișani, operă națională cu
mîna de lucru (studenți, țăr-
ani, precum și ingineri spe-
cialiști) lăra plată. E de pri-
sos să relevăm importanța
lucrării ce ar fi scutit sta-
tul de multe milioane.
Planul însă nu s'a reali-
zat. Tineretul sosit în R.
Sărat, pentru a se îngriji
de gazde și alimente a fost
ărsat, bălăcorit și schin-
giuit, iar preotul însărcinat
cu oficierea serviciului di-
vin, mai înainte de începe-
rea lucrului, insultat cu o-
pîietul de „măgar”.

Ziaristica românească și rolul ei în cultura națională*

de N. N. MANOLESCU

Domnii și Domniile

Subiectul, pe care-l voi des-
volta astăzi, în fața Domniilor
Voastre, e avut în primul rînd
dator de a mi-aști de aști „em-
lăraș du clonă” pe care-l sim-
tădeam în fața voastră și de su-
biect, deoarece cînd mi-a fost
propus, rămăsese îngorât:
„Rolul ziaristicii în cultură”.
Mă așteptam că chestiunea în
care ori lăptul că fusese asociată
de ideile lui Măria împușe-
se confidențiarilor acestă za-
zavă?
Cum însă între superstiții —
de care nu sunt eu desăvîrșit
otăde — și dificultățile de a a-
lege, tot ceas din urmă e mai reală
mi-a fost ușor să mi-aști rezon-
anș prielit cu plăcere.
Tîn însă să arăt dela început
că, în cele ce voi prezenta
mi-aști rezon-
anș prielit cu plăcere.
Tîn însă să arăt dela început
că, în cele ce voi prezenta
mi-aști rezon-
anș prielit cu plăcere.

comparăm subiectul la realitatea
vieții noastre culturale.
Vom vorbi așadar despre
Ziaristica românească și ro-
lul ei în cultura națională”
într-o convinsie mai bine con-
știnșă noastră.
În adevăr, Domniilor și D-lor
cultura în genere — ce și asemă-
lăte — sunt niște pure abstracțiuni
ale minții, deci niște noțiuni cu
caracter arbitrar, întrucît nu co-
rrespond unui substrat real, unor
realități concrete. Nimic nu co-
mune, din experiență, cultura
lînd generic, după cum nici u-
manitatea.
Dilematism, cîmpul, cu pe-
cuvă trîi, o cultură romînă, o
cultura franceză, germană etc. ap-
dar diferite culturi con-
punzătoare națiunilor res-
pective, fiecare cu aspecte și
înșirări originale, bine delinșe.
Căci, după lapidara definiție a
d-lui S. Mahediș, care concorda
și cu acele date de d-n C. Radu-
lescu-Motru, E. Luvinsu cum
și acela a lui H. Chamberlain

autorul grandioasei lucrări: „Ba-
zele vascului” al XIX și a multor
altora, cultura nu este altceva
decît „suma bogățiilor suflete-
ști în adevăr caracteristi-
ce pentru viața unui neam
și prin urmare: originalita-
ten lui”. Cu atare ea nu po-
te fi decît națională.
Acest adevăr e fost exprimat
cu mai mult relief de d. A. C.
Cura care insistă asupra legăturii
indiscutibile dintre naționalitate
și cultură: două aspecte după
d-ae, ale aceleiași lîrte sufletești.
„naționalitatea e puterea
creatoare a culturii umane —
cultura, puterea creatoare
a naționalității”.
Să ne amintim însă, cultura
nu civilizație care, pe de o parte,
este cîmpul și univărsală,
civilizația cuprinde suma
bunurilor materiale ce careo-
terizează viața popoarelor e-
șite din barbarie. Ea însu-
mează toate invențiunile de
ordin practic ale omului și
cu deosebire pe acelea a-
duse de progresul tehnice
industriale și al științelor
aplicate (măcină, locomotivă, tip-
rî, drumul de fier, radiofona etc.)
CULTURA lînd a valorifice

originalitatea unui neam, trans-
formînd pe indivizi în caractere
sau chiar în personalități crea-
toare; menține și accentuează i-
negalitățile din natura și este prin
esență aristocratică și reac-
ționară.
CIVILIZAȚIA dispune de are
tendința să gîsească caracterele
desfăbioare dintr-o națiune. Ea
uniformizează pe oameni, îi a-
dărdizează, unde să anuleze per-
sonalitățile și — prin aceasta —
posibilitatea însăși a culturii. Este
în lîne, egalitară și democra-
tică.
Să lădească că pentru a se bu-
cura de o dezvoltare normală,
o națiune trebuie să armo-
nizeze civilizația și cultura,
subordonînd civilizația telu-
rilor superioare ale culturii.
Știința trebuie să triumfe asupra
materiei.
Aș dar, pentru a reveni la
ceasor epușonă mai adîncă —
cultura este națională prin de-
linșie și în această accepțiune, o
vorbim în expunerea noastră.
Nu tîgăduim că se poate vorbi
și despre o cultura în genere —
mai bine zis, despre o filosofie
a culturii umane — ab-
străgînd și reunind într-un as-
amblu de considerațiuni gene-
rale și teoretice, anumite trăsă-
turi comune oricărei culturi, vit
de naționale și li.
Așez lucrul în ziaristică. S'a
putea trăia despre ziaristică în

NOSTALGIE

De port în suflet vîntul chemă
Din grădina stîncă în palat
Albăstră zări,
Pînă la poartă cu cer
Și cîntecul stîncii de cîmpier.
Din grădina stîncii de cîmpier
Tumult
Un cîntec crunt
O lăptă grea în margini de hotar
Am șurat cîndva barbar
În stea lămură.
Un graud
În spre chiad în lînd
Un pîlc de noșteni cruzi...
Eu port în suflet zămbeta „agorit”
Al unui lăptă masă, care-a născut
În alte primăveri.

STEFAN CĂCĂC

din cele mai reprezentative
și simpatice figuri de zia-
rist, printre profesioniștii
presei provinciale.
D-l P. M. Gheorghiu a
înțeles că se cuvine să in-
act — și încă în ce termeni —
de aparițiunea noastră, ar-
tînd și de data aceea că
suleț pune în practica zia-
ristice și cîlă pătrunzătoare
înțelegere ascunde sub o
discretă înălțare de bono-
mie.
Să ne fie permis ca, lăra
lăla modestie, să întreză-
rim în cuvintele d-lui P. M.
Gheorghiu ceva mai mult
decît un măgulitor gest de
circumstanță. Cu trecutul
său și cu cunoașterea o-
menilor pe care o dă o
lungă experiență, atenția
constantă și desinteresată
cu care ne-a urmărit în ga-
zeta d-sale și în alte oca-
zii, ase pentru noi, o sem-
nificație care, înainte de a
ne onora, îl onorează.
Să-i mulțumim, ar fi de
prisos. Vom dovedi că nu
s'a înșelat.
N. N. MANOLESCU

STEFAN CĂCĂC

PENTRU D-l P. M. GHEORGHIU directorul ziarului „Reporterul”

Înainte și după apariți-
unea primului număr din
„Ideea Națională”, am avut
plăcuta surpriză să citim
în cunoscutul ziar local
„Reporterul”, două note e-
logioase, cu care ne-a ono-
rat directorul aceluia ziar,
D-l P. M. Gheorghiu, una

general, studind aspectele și
funcțiunile — în ceea ce
mai universal și permanent.
Dacă „divinul Plato” ar fi cu-
noscut presa, — care nu știe
pe tipul său, decît poate „în
idee” — dîndu-și ea, scriind cele-
brul sau dialog despre „Repu-
blica” — în care, după cum se
știe, imaginează o organizațiune
de „lat ideală, utopică, — ar fi
conștient un capitol și raportului
ce trebuie să dominească între zia-
ristica și cultura, luate ca entită-
ți a parte, deci „Rolul zia-
ristic în cultură”.
Dar noi mărturisim, că, oricît
respect am avea pentru filosofie,
preferăm viața care palpă în
manifestările ei concrete și înfînt
de variate, viața pe care Alfred
de Vigny, poetul filosof, ne în-
deamna să o iubim.
„Aimez ce que j'aimais on ne
verra deux fois” urînd astfel
cuvîntelor înțelepte pe care Gos-
the — omnipotent — le pune în
gura lui Mephisto din Faust.
„Gau — teurer Freud — ist
alle Theorie
Und grîn des Lebens goldner
Baum”.
Iată pentru care cîntîm din ne-
vom lîmfa la simple generalități
teoretice, ci vom căuta să dăm
mai multă viață ideilor ge-
nerale, raportîndu-le la realitățile
vieții noastre naționale. Vom vor-
bi, aș dar, despre „Rolul zia-
ristic în cultura națională”.
continuare în nr. viitor

* Lucrarea lînd în noi de 11 Martie 1927
cu compunere culturală de ziaristici
și funcțiunile de ziaristici

Lăgărele de muncă

Să nu se înorunte concetenii noștri de război: nu intenționăm să ne ocupăm, în aceste rânduri, de lăgărele de muncă de război, create de național-socialiștii din Germania pentru izolarea și reeducarea comunistilor și altor muncitori ai revoluției pacifice hitleriste, printre care înțelegem a fi să se găsească cea mai mare parte din populația evreiască a Germaniei.

E vorba de lăgărele de muncă ale tinerilor sași din Ardeal, create din inițiativa unui cinsit și vrednic intelectual saș, dr. Alfred Bonfert, asupra cărora găsim un foarte interesant și entuziast reportaj în numărul 428 din 26 Iulie cor. al celui mai luminos ziar românesc: CALENDARUL.

Un lagar de muncă, scrie dr. N. Bogdan, semnatul reportajului, este un grup de tineri voluntari sub conducerea unui șef, menit să întreprindă de bună voie o operă de utilitate publică, în conformitate cu un program bine stabilit. Tinerii componenți ai grupului sunt intelectuali și muncitori manuali. Toți începesc însă din viața, muncă, dorm, se distrează și se închină în comună, vădit astfel să se cheilăscă cu generozitate pe sine, în splendida libertate a obediinței față de șef și a vastelor perspective ale oportunităților sale.

„Lucrul de încheiat e și variat: securarea unei bălți de pe teritoriul unei comune sărace, săparea unor pântani de irigație, înfrumusețarea unei biserici, curățarea și îmbunătățirea unui teren de pășuni și alte elemente de amenajare naturală”.

Ne oprim cu citatul al. Reportajul ne încredințează că astfel de lăgăre de muncă sunt necesare pentru sași din Ardeal ca opera lor activă, dar îngomolată, a dat roada viitoare și este foarte profitabilă de populația sașă stăruie și românească din partea locului, că un contribuie la apropierea și îndreptășirea claselor sociale, constituind în același timp un splendid efort tineresc spre o viață mai socială și națională, la buna cunoaștere a muncii voluntare și desinteresate.

Reportajul se încheie cu un deciderat: acela de a se alcătui lăgăre mixte, compuse din români și sași, pentru promovarea frăției româno-germane.

Recităm că o astfel de operă socială și națională a fost concepută și executată, prin conștientizarea studiilor din lăgăre, de către un fructuos al generalilor tineri din România, Dr. Cornelius Zeck Codreanu a căruia secretariat de a se construi un dig împotriva inundațiilor la Văzani — prin muncă studențescă și țărănească — a fost reprezentată sub forma o administrație locală organizată, pusă la dispoziția unui guvern local de înțelegere și demnitate națională.

Într-o discuție cu un saș se înregistrează concepții noi, care au fost de lăgărele de muncă ale sașilor: înțelegerea naționalității de sași — de români, de germani, — nu mai înlocuiește populația evreiască, nu se poate găsi o soluție satisfăcătoare. Prin muncă constructivă, prin afirmarea productivității spirituale și a muncii materializate, prin activitate, dar în viața lăgăre de muncă, tinerii naționalisti de sași speră viața păcătoasă a muncii și înfrumusețării și păcătoșiei de muncă, înțelegând, în care tinerii naționalisti și sașii — generația a naționalismului și al altor generații.

N. N. MANOLESCU

Criza economică pune astăzi pe primul plan problema organizării muncii, datorită proporțiilor tot mai alarmante ce le ia somajul.

Somajul, adică lipsa pentru individ a oricărei posibilități de a găsi de lucru pentru a-și câștiga existența, se întinde pe zi ce trece și la noi, în orașe ca și la sate, aruncând în brațele mizeriei mii de indivizi.

Rândurile celor fără de lucru sunt îngroșate an de an de generațiile tinere, care nu găsesc plasament, pentru că și societatea noastră suferă de supraproducție și subconsumație, și mai ales, pentru remedial care s-a găsit pentru soluționarea crizei economice mondiale și deci și a fiecărui stat în parte, face inutul existența a milioane de indivizi.

Raționalizarea întreprinderilor industriale, comerciale, bancare și a celor de stat, ca și a serviciilor publice, făcută în spiritul celor mai severe principii contabilizării, fără considerarea elementului uman, ce și găsește acolo mijlocul de existență, aruncă în stradă mii de indivizi pe care nu-i întrebăm nimic dacă vor mai găsi mijlocul de a-și câștiga existența.

Ce să mai spunem despre cei ajunși în vârstă de a trăi prin muncă lor, dinții de a-și găsi o viață în angajamentul economic, supra saturat de oferte de muncă, căzând și fără dinții sunt prea multe brațe, declarate de specialiști economici ca inutile?

Una dintre anomalii ce le prezintă ideologia societății burgheze, aceea care socotește că este determinată în producerea fenomenului somajului, este considerarea muncii omului ca o marfă supusă fluctuațiilor legii cererii și a ofertei, când această marfă nu se cere, cel ce o are de vândut — dacă nu are alte mijloace de existență — este expus să moră de foame.

Indivizii care are prin Constituție o serie de drepturi legale în fața muncii, recunoașterea că muncă personalității umane și care îi asigură o sumedenie de libertăți, de ordine cultural, religios, etc., este lipsit în schimb de cel mai elementar dintre toate drepturile, acela de a-și apropia prin muncă, instrumente necesare pentru existența sa, fără de care, toate celelalte rămân fără valoare și sens.

Problema muncii are aspecte diferite, după cum se raportăm la populația omului sau la acțiunea sa.

La oraș, această chestiune se înalță pe un total deosebit, datorită stării permanente în care se găsește — sub aspectul național — economia națională, a raportării de servicii și în special de servicii, în domeniul elementelor naționale.

Deoarece, dacă la țară, unde agricultura se află aproape încă în stadiul primitiv, problema muncii se pune numai sub aspectul social, această chestiune prezentând la oraș în același timp un aspect național și social, trebuie examinată și soluționată

în cadrul principiului că dreptul la viață în țara românească trebuie asigurată în primul rând Românilor și apoi celorlalte națiuni conlocuitoare.

Nu este admisibil ca munca națională să fie sistematic înlocuită cu munca străinilor. Această situație a dus la sărăciea aproape completă a populației românești a orașelor, a celei mai conștiente părți din populația românească, care prin viața de mizerie ce o duce ar putea fi ușor antrenată în mișcări anarhice, dacă n-ar fi menținut „bun simțul” românesc, care să o ferescă de greșeli.

Problema muncii nu s-a putea fi rezolvată prin soluțiuni de circumstanță.

Pentru rezolvarea problemei somajului, trebuie găsită o soluție care să privească problema muncii în chiar esența ei și aceasta nu se poate decât printr-o soluție radicală și definitivă: PROCLAMAREA DREPTULUI INDIVIDULUI LA MUNCĂ.

Această nouă concepție, menită să transforme radical structura și viața statului modern, trebuie promovată deopotrivă în folosul națiunii majoritare a acestei țări ca și pentru populațiile ce etnogene trebuie considerate ca populații minoritare, recunoscute ca state prin tratatele de pace, cu excluderea elementelor străine, a celor eretice în special, atunci când se vor afla în concurență cu cel național.

Formula statului politic liberal a apăs odată cu balamucul unei economii anarhizate de principii liberalismului economic, pentru a face loc concepției statului economic, în care funcțiunile economice sunt puse sub coordonarea și impulsul dela stat.

Statul acesta, fiind manifestarea concretă a națiunii, are drept datorie este să promoveze întregirea națională, să așeze națiunea în viață, să integreze în națiune.

Toate mijloacele de producție având în națiune rostul social, și într-un sens nou fiind și funcțiuni statice, întrucât prin ele statul își realizează scopurile sale, identice cu ale națiunii, statul are dreptul să intervină atunci când crede că interesele sale o cer, și să încredințeze îndeplinirea acestor funcțiuni — prin eliminarea străinilor — membrilor săi, de a căror marfă statul este legal prin înlocuirea lor, prin prezentul sistemului și prin apăsările de viață.

Statul fiind creatorul tuturor drepturilor, el trebuie să-și rezerve cel mai important dintre toate drepturile, acela de a distribui și controla munca.

Aceste funcțiuni de distribuție și controlare a muncii ce se desfășoară în toate funcțiunile de activitate ale națiunii trebuie realizate prin breșile naționale de muncă sau corporațiuni.

Nu este întru totul exclusivă activitatea în viața societății, cu caracter de producție în vederea consumației, fără a avea parte

dintr-o breșă sau corporațiune.

Iar breșile trebuie să acorde calitatea de membru al său naționalilor, cărora nu le-o poate retrage, după cum poate să o acorde și străinilor, [cărora le-o poate și retrage, atunci când activitatea acestora elimină munca națională].

Această concepție nouă marchează sfârșitul statului burghez de esență capitalistă și începutul unei noi ere, aceea a statului național organizat pe principiul dreptului la muncă. Pentru aceasta, noua ideologie își îndeplinește o datorie de creștinăscă pietate așezând piatra pe mormântul de mult decedatelor principii ale revoluției franceze, pentru umbrele lor să nu mai a-lunge rădăcină printre o lume nouă, cu totul necunoscută lor.

Drepturile omului: libertate, egalitate și fraternitate, au intrat de mult în domeniul istoriei.

Fraternitatea și egalitatea n-au existat nici odată, ca o realitate socială, ci numai ca un desiderat al romantismului revoluționarilor francezi.

Libertatea individuală, care la timpul său a însemnat o realitate pentru burghezia care s-a ridicat în numele ei, a ajuns să existe astăzi, chiar pentru această clasă socială, numai pe hârtie, căci societatea modernă mai lasă omului doar iluzia că este liber. Economic este omul, de mult nu mai este liber.

Prin reglementările și restricțiunile ce se aduc vieții economice, prin legăturile de tot felul cu și prin fiscalismul complex, se pun bariere de netrecut inițiativei individuale, care la tot pasul se lovește de voința statului ce îl exclude dintr-un domeniu rezervat altă dată inițiativei individuale, fără ca statul să dea posibilități de activare individuală.

Dar mai ales prin oferta mare de muncă în raport cu necesitățile unei economii deteriorate și falimentare, condusă de un capitalism lipsit în acțiunea sa de perspectiva socială, în asemenea condițiuni, individul este constrins să-și îndrepte activitatea spre unde aceasta mai este cinstită, și când mai este cerută, căci astăzi s-a ajuns la treapta în care, când societatea nu mai oferă nimic individului, el-și ignoră complet din epușă și de a se perpetua în tipice forme de viață periculoase.

În locul acestei societăți înfrumusețate, este nevoie de întreprinderea unei organizații noi, viabile, care înfrumusețându-se din realitățile noastre naționale și sociale să promoveze interesele națiunii, care să ofere dreptul la viață prin muncă în total organism, în care economia va fi distribuită și coordonată de stat, individul trebuie să-și integreze activitatea în scopurile statului, căci în altă de aceasta finalitate nu pot exista alte rezultate ale activității colective.

Prin politica conștientă a angajării individului în activitatea statului, trebuie ca o altă etică socială să rezulte la baza noii stat, care va trebui să fie

un stat al muncii. CORELATIVUL ABSORBIREI INDIVIDULUI ÎN FIINȚA STATULUI, TREBUE SĂ FIE GARANTAREA DIN PARTEA ACESTUIA DIN URMA A EXISTENȚII MATERIALE A INDIVIDULUI. Căci, statul n-ar avea ce face cu niște indivizi lipsiți de siguranța morală a existenței lor. Statul cel nou are nevoie de puterile spirituale creatoare ale omului ridicat deasupra unor preocupări, ce de acum înainte vor reveni statului, ca un corolar al lui inițiativei economice asupra sa.

În opoziție cu statul burghez, care abandonase soarta individului jocului liber al forțelor economice. ÎN NOUL STAT, BAZAT PE PRINCIPIUL MUNCII, TREBUE CONSACRAT DREPTUL INDIVIDULUI LA VIAȚA PRIN MUNCĂ.

Acest drept trebuie să fie principial care să formeze pivotul organizării statului viitor.

Nu mai în acest fel s'ar putea corecta și completa doctrina fasciștă, potrivit căreia, la direcția statului trebuie să participe numai aceia care lucrează, produc și aduc o colaborare oarecare statului, prin opera lor individuală.

Pentru a se putea condiționa participarea individului la conducerea statului de participarea lui la opera de producție colectivă, sub orice formă, — condiționare ce formează una din caracteristicile statului economic, — trebuie recunoscut, în prealabil, dreptul individului la muncă.

Altminter, dacă individul are să muncească și are capacitatea necesară, dar fiind exclus din activitatea economică, din câmpul muncii, de unele circumstanțe, el este împiedicat eficient și dela viața publică, deși lui nu i se poate impune vreo vină.

Fără realizarea integrată a principiului dreptului individului la muncă, nu se poate întinde o viață socială mai viabilă, și fără un astfel de fundament la temelie nouul stat, nu se poate clădi nimic durabil.

Toți membrii națiunii trebuie să muncească, interesul la muncă, alături de statul viitor, și totuși să integreze muncă pe tot în viața sa.

Citiți și recomandați prietenilor d-v. „Ideea Națională”.

Primim colaborarea, sprijinul ca și observațiunile celor care simt și gândesc ca noi.

Scrisori, manuscrise și publicațiuni se vor adresa în Buzău, str. Ștefan cel Mare No. 24.

SUGESTII